

ALEXANDRA BRAKEN

STAR WARS™

O NOUĂ SPERANȚĂ

PRINȚESA,
TICĂLOSUL ȘI BĂIATUL
DE LA FERMĂ

CUPRINS

PRINȚESA

15

TICĂLOSUL

83

BĂIATUL DE LA FERMĂ

185

EPILOG

279

CAPITOLUL 1

LEIA NU ERA TÂNĂRA pe care toți credeau că o știau.

Tânăra aceea ar fi dus planul la îndeplinire cu succes. Echipajul de pe nava *Tantive IV* credea că senatoarea Leia Organa i-ar putea scăpa din capcana spre care chiar ea îi condusese. Însă planul ei eșuase lamentabil. Nu exista nicio cale de ieșire, nicio cale de salvare. Îi dezamăgise și mai rămăsese doar o singură speranță de a duce misiunea la bun sfârșit.

Leia nu mai fusese niciodată în interiorul coridoarelor de acces ale navei. Erau destinate droizilor și tehnicienilor, care nu trebuiau să se împiedice de membrii echipajului. Inima îi bubuia în ritmul

pașilor grăbiți și era tot mai sigură că nu va găsi vreodată sala de lucru. Coridoarele metalice, monotone, erau slab luminate de câteva becuri roșii, și, în anumite zone, atât de strâmte, încât abia reuși să se strecoare fără să își sfășie rochia. Și, la naiba, dintre toate culorile lumii, de ce alesese să poarte tocmai alb? Sărea în ochi din întuneric precum miezul unui reactor. O țintă ușoară.

Era chiar atât de frig acolo sau mintea îi juca din nou feste?

O bubuitură asurzitoare sparse liniștea, zguduind nava din temelii. Leia icni când se lovi de un perete plin de circuite și conducte. Auzi zgomote de împușcături, soldați mărșăluind, strigăte și urlete de femei și bărbați ce încercau să țină piept invaziei. Fuseseră urcați la bord și părea că lupta se dezlănțuie chiar deasupra capului ei.

Leia grăbi pasul. „E numai vina mea“, își spuse ea și ochii i se umplură de lacrimi. „I-am spus tatei că asta e misiunea mea, doar ca să fie mândru de mine.“ Nu-și dorise decât să-i ajute pe rebeli. De ce

trebuia să își piardă viața echipajul pentru ca ceilalți să fie salvați?

Tatăl ei sperase că ea va refuza misiunea, citise clar pe chipul lui, când îi spusese: „Nu pun la îndoială abilitățile tale, nici măcar o secundă. Toate responsabilitățile pe care ți le-ai asumat... ți-au dat strălucirea unei stele. Ești remarcabilă! Dar este prea periculos, Leia“.

Leia își stăpânise cu greu furia. O *stea*. Cu alte cuvinte, ceva frumos. Ceva care trebuia admirat de la distanță. Prințesa simandicoasă, în care mătușile ei se străduiseră să o transforme toată viața. O persoană care ar ignora apelurile desperate de ajutor ale rebelilor.

Își iubea familia din toată inima, chiar și în timpul lecțiilor de etichetă drastice, când îi venea să dea bir cu fugiții și să se alătore unui circ galactic, doar ca să nu mai audă o altă prelegere despre diferențele dintre lingura de supă și lingura de desert. Într-o bună zi, da, avea să fie regina din Alderaan, ca și mama ei înaintea sa, dar ziua aceea era foarte departe, și a fi un bun conducător presupunea mult mai mult decât a învăța

cum să-și salute supușii. Mătușile ei se împotriviseră ca ea să devină membru al Senatului Galactic. Ar fi vrut mai degrabă să o știe pierzând vremea prin apartamentele regale, ondulându-și părul și visând să se mărite cu vreun prinț sclifosit, și nu la tribuna Senatului, încercând să aducă schimbarea și reforma.

Presă era și mai îngrozitoare, numind-o prințesă „ce se juca de-a politica“, și nu un adevărat diplomat și om politic. Preferau imaginea țesută de mătușile ei, și nu persoana instruită de tatăl ei. Călătorise de nenumărate ori de-a lungul și de-a latul galaxiei pentru a atrage atenția asupra celor în suferință, și totuși nu reușise să scape de eticheta de „prințesă“ atribuită de presă. Odată trecuse printr-un sat ars din temelii de forțele imperiale ținând în brațe un mic wookiee orfan, și prima întrebare pe care i-o puseseră reporterii de la Sisteme Centrale fusese: „Cine v-a creat hainele pe care le purtați?“ Nu o întrebaseră de ce se afla acolo sau cum ar fi putut restul galaxiei să ajute...

Singurul lucru pe care Leia îl făcuse cu succes în Senat fusese să îl irite pe împărat, ca o rană ce refuză să

ADAM GIDWITZ

STAR WARS™

UN NOU CAVALER JEDI

CUPRINS

PE CUBUL DE GHEAȚĂ

11

BĂTĂLIA PENTRU HOTH

55

PLANETE STRANII, PARTEA ÎNTÂI

101

PLANETE STRANII, PARTEA A DOUA

181

ORAȘUL DINTRE NORI

215

AȘADAR, TE-AI HOTĂRĂT să devii cavaler Jedi? Înțeleg. Pare *cool*. Să poți mișca obiecte cu forța minții. Să poți controla oameni cu puterea gândurilor. Ah, și să nu uităm de săbiile cu laser. Da, și alea sunt foarte tari!

Dar, ia aminte: nu e vorba doar despre forța gândurilor și despre săbiile luminoase!

Ca să fii cavaler Jedi, ai nevoie de răbdare, de tărie și de conștiință. Și de antrenament. Foarte mult antrenament.

Încă mai vrei să fii un cavaler Jedi?

Bine, atunci o să-ți spun o poveste. Nu *orice* poveste. *Povestea*. Povestea unuia dintre cei mai mari

cavaleri Jedi ai tuturor timpurilor. Și, pe măsură ce povestesc, o să te pun la încercare. Ca să văd dacă ai toate calitățile necesare.

Înțeleg dacă ți-e frică. Majoritatea n-ar fi în stare să treacă de încercările mele. Sunt doar oameni obișnuiți. Ceea ce e bine. Nu e nimic în neregulă cu oamenii obișnuiți. Dar, dacă ești doar un om obișnuit, nu poți fi cavaler Jedi.

Vrei să afli povestea? Și vrei să treci de încercările mele?

Așadar, tot mai vrei să fii cavaler Jedi?

În regulă.

Aceasta este povestea unui tânăr pe nume Luke Skywalker.

Chiar dacă povestea este despre el, am să o spun diferit.

Vrei să devii un cavaler Jedi.

Luke a devenit unul din cei mai mari cavaleri Jedi.

Dacă vrei să-i calci pe urme, trebuie să te pui în pielea lui.

Vorbesc cât se poate de serios. Trebuie să-i porți hainele. Să lupți cu sabia lui cu laser. Să-i cunoști

UN NOU CAVALER JEDI

prietenii. Să te lupți cu dușmanii lui. De-a lungul poveștii noastre, trebuie să devii Luke.

Dacă reușești, la final vei fi străbătut calea lungă, dificilă și plină de pericole a unui cavaler Jedi.

O cale care începe cu mult timp în urmă, într-o galaxie îndepărtată. . .

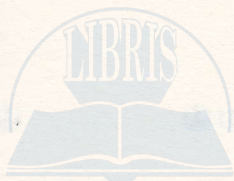
PE CURUL DE GHEAȚĂ

CAPITOLUL I

PE CUBUL DE GHEAȚĂ

CAPITOLUL 1

ÎN FAȚA TA SE ÎNTINDE o câmpie albă. E iarnă pe planeta Hoth. Mereu e iarnă pe Hoth. Adică, există și vară. Cam când temperatura se ridică la vreo minus zece grade. E minunat.

Totuși, acum nu e vară. E iarnă, iar zăpada e așa de mare că un copil mai mic s-ar pierde în ea.

Porți un hanorac gros din fibră sintetică, o vestă deasupra, o glugă și ochelari. Asta e uniforma rebelilor când ies să patruleze pe Hoth, pe spinarea tauntaunilor hothieni. (Un tauntaun e o șopârlă uriașă care merge în două picioare. Știi asta, fiindcă ești Luke Skywalker, nu-i așa? Doar îți amintesc.) Însă nici chiar hainele astea groase nu te apără de

frig. E tăios și se strecoară prin fiecare crăpătură din carapacea ta, până în oase.

Undeva, în depărtare, un meteorit se prăbușește în zăpadă. Privești într-acolo cu ochii mișiți. Vântul biciuiește gheața fără milă.

—Echo Trei către Echo Șapte. Han, prietene, mă auzi?

Liniște. Apoi un pârâit electric.

—Te aud clar și răspicat, puștiule. Ce-i?

E vocea lui Han Solo. Îl știi pe Han Solo, desigur. Îți reamintesc doar: e un pirat spațial, un contra-bandist, un nemernic și, pentru tine, e ceva între un frate mai mare și cel mai bun prieten.

—Mi-am terminat tura, îi spui tu. Nu detectez niciun semn de viață.

Vocea lui Han se aude din nou:

—Pe cubul ăsta de gheață nu există viață nici cât să umpli un frigider. Sensorii au fost plasați. Mă întorc.

Tremuri în bătaia aprigă a vântului.

—Da. Ne vedem în curând. Tocmai a căzut un meteorit în apropiere. Mă duc să văd. Mă întorc imediat.

„Mă întorc imediat.“ Faimoasele cuvinte de pe urmă.

Deoarece, chiar atunci, în clipa în care întrerupi comunicarea cu Han Solo, un wampa te atacă.

E o creatură uriașă, apărută de nicăieri, o combinație dezgustătoare între gorilă-urs-polar-om-de-zăpadă. Îi vezi ochii mici și gura uriașă, larg deschisă – doar pentru o clipă.

Apoi, laba ei te lovește peste față, dându-ți capul pe spate și forțându-ți vertebrele din ceafă să pocnească asemenea unor artificii. Urechile îți răsună ca niște clopote într-o biserică.

Ești în aer. Zbori.

Apoi cazi în zăpadă.

Rămâi acolo.

Îngheți.

Poate că ești pe moarte.

Tauntaunul tău țipă.

Ai murit.

Aproape.

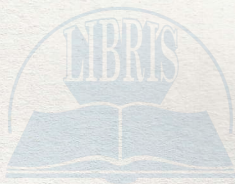
TOM ANGLEBERGER

STAR WARS™

FEREȘTE-TE
DE FORȚA ÎNTUNECATĂ!

CUPRINS

PALATUL LUI JABBA

11

LUKE SKYWALKER – CAVALERUL JEDI

67

O GALAXIE ÎN RĂZBOI

121

REBELII SE PREGĂTESC DE ATAC

159

ENDOR

189

CREATURILE EWOK

229

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie îndepărtată...

Luke Skywalker s-a întors pe planeta
lui de origine, Tatooine, pentru a-și
salva prietenul, pe Han Solo,
din ghearele mârșavului gangster
Jabba the Hutt.

Însă Luke nu știe că IMPERIUL GALACTIC
a început să construiască, în secret,
o nouă stație spațială de luptă,
care este chiar mai puternică
decât prima *Stea a Morții*.

Când va fi terminată, această armă
supremă va aduce sfârșitul
micului grup de rebeli care luptă
pentru libertatea întregii galaxii...

CAPITOLUL 1

În care doi roboți străbat un deșert fără sfârșit

UN DEȘERT FĂRĂ SFÂRȘIT.

Doi roboți.

Doi roboți care străbat un deșert fără sfârșit.

Nu te teme, cititorule! Povestea e pe cale să devină mai interesantă.

La drept vorbind, nu toate poveștile pot începe cu o explozie sau cu un wampa care atacă.

Important e cum continuă povestea, așa că așteaptă-te la o explozie spectaculoasă, apoi la una *și mai și*, dar și la o mulțime de explozii de anvergură medie, lasere, mingi de foc, dueluri, bătălii, săbii cu laser și fulgere malefice din când în când.

Se poate să știi deja toate astea. Dacă da, știi că răbdarea îți va fi răsplătită odată ce terminăm cu deșertul fără sfârșit.

TOM ANGLEBERGER

Așa că, să continuăm!

Doi roboți... un deșert nesfârșit... mergem, mergem și tot mergem...

Da, este într-adevăr un deșert fără sfârșit. Aco-peră întreaga planetă. Oriunde te-ai duce nu vei găsi decât nisip... până când cineva — sau ceva — o să apară din spatele unei dune și o să înghită totul.

Însă curajoșii noștri eroi își continuă drumul în arșița înăbușitoare a celor doi sori de pe Tatoonie. Sunt droizi. Un fel de roboți, dar mai buni.

Unul e înalt, auriu, și merge în două picioare, ca un om. Celălalt e alb și scund, cu trei picioare, mai multe brațe micuțe, mobile și retractabile, și are un cap argintiu, rotunjit, care se învâрте ca să poată vedea în toate părțile.

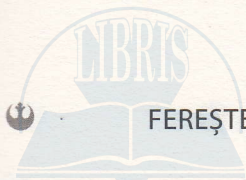
Împreună, au înfruntat multe pericole și au trecut prin o mulțime de aventuri. Acum străbat deșertul ucigător, fără teamă și fără să se plângă.

Mă rog, poate se plâng... un pic.

— Nu vom ajunge niciodată, R2! spune cel înalt, C-3PO¹. Simt deja o acumulare de nisip în servomotoare și încheieturile aproape că mi-au înțepenit!

---

¹ C-3PO este un droid de protocol, o mașinărie proiectată pentru sarcini ușoare, în împrejurări comode și luxoase. Totuși, a fost creat pe

— *Biii-bzzz!* răspunde droidul mai scund, R2-D2 și, deși nu putem ști cu siguranță, pare să fi spus ceva liniștitor.

— Aproape am ajuns? se răstește C-3PO. Cum poți spune asta? Habar n-ai unde suntem. Rătăcim de o veșnicie.

— *Biii-blip!*

— Urmăm drumul? Ce drum? N-am văzut nicio-dată un drum ca ăsta.

Cândva a existat un drum care traversa Marea Dunelor până la o mănăstire. Deși e părăsit și aproape uitat în era speederelor de teren și a navetelor suborbitale, drumul duce încă spre același loc, chiar dacă acolo nu mai e o mănăstire.

De fapt, a devenit exact contrariul. Este cel mai desfrânat loc de pe această planetă desfrânată... fosta mănăstire este acum bârlogul temutului gangster intergalactic Jabba.

Într-un târziu, droizii trec pe lângă un morman de pietre și zăresc palatul lui Jabba în depărtare.

Tatooine acum mulți, mulți ani și modificat pentru a suporta căldura și nisipul de pe această planetă. Însoțitorul său, R2-D2, este un droid astromech, proiectat să suporte cam orice.